

— είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικώς δεχόμενο τα αιτήματα που το αναιρεσεῖον είχε προβάλλει πρωτοδικώς και ακυρώνοντας την προσβαλλόμενη απόφαση ⁽¹⁾.

— να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Το αναιρεσεῖον προβάλλει πέντε λόγους προς στήριξη της αιτήσεώς του αναιρέσεως.

Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, το αναιρεσεῖον ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως κρίνοντας, αφενός, ότι το αναιρεσεῖον δεν είχε έννομο συμφέρον να αμφισβητήσει την προσβαλλόμενη απόφαση λόγω ελλείψεως εγκύρου αδειας βάσει του βελγικού δικαίου και, αφετέρου, ότι το παραδεκτό της προσφυγής του δεν εξαρτάται από την ύπαρξη εγκύρου αδειας. Μια τέτοιου είδους αιτιολογία είναι, ως εκ τούτου, αντιφατική, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να αποφανθεί ταυτοχρόνως, αφενός, ότι δεν υφίσταται έννομο συμφέρον ελλείψει εγκύρου αδειας, αφετέρου δε ότι η άδεια αυτή είναι αλυσιτελής για την εκτίμηση του παραδεκτού της προσφυγής.

Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, το αναιρεσεῖον υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά που του εκτέθηκαν, μη λαμβάνοντας υπόψη την οικονομία της βελγικής νομοθεσίας περί κέντρων συντονισμού, ερμηνεύοντας εσφαλμένως το βασιλικό διάταγμα αριθ. 187, της 30ής Δεκεμβρίου 1982, σχετικά με τη δημιουργία κέντρων συντονισμού ⁽²⁾, παραμορφώνοντας το περιεχόμενο και μη λαμβάνοντας υπόψη την ιεραρχία των πηγών του βελγικού δικαίου. Το επίμαχο βασιλικό διάταγμα ήταν, κατ' ουσίαν, διάταγμα ειδικών εξουσιών, το οποίο είχε, κατά το βελγικό δίκαιο, την ίδια νομική ισχύ με νόμο και ήταν οπωσδήποτε εφαρμοστέο στην περίπτωση του αναιρεσεῖοντος, το οποίο δικαιούνταν, συνεπώς, άδεια δεκαετούς διάρκειας.

Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, το αναιρεσεῖον προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το δεδικασμένο εκ της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο στις 22 Ιουνίου 2006, συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-182/03 και C-217/03, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής, καθόσον αποφάνθηκε ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης στην ανωτέρω υπόθεση αποφάσεως είχε ως αποτέλεσμα την απαγόρευση της ανανέσεως αδειών κέντρων συντονισμού από την κοινοποίηση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η απόφαση του Δικαστηρίου είχε ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση διότι δεν προέβλεπε κατάλληλες μεταβατικές περιόδους για τα κέντρα συντονισμού, των οποίων η αίτηση ανανέσεως της άδειας ήταν εκκρεμής κατά την ημερομηνία της εν λόγω κοινοποιήσεως ή των οποίων η άδεια έληγε κατά την ημερομηνία κοινοποιήσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως ή λίγο μετά την ημερομηνία αυτή.

Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, το αναιρεσεῖον προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν ερμήνευσε ορθώς την έννοια του «εννό-

μου συμφέροντος», καθόσον έκρινε ότι η προσφυγή που άσκησε το αναιρεσεῖον δεν μπορούσε, εκ του αποτελέσματός της, να του προσπορίσει οποιαδήποτε ωφέλεια, για τον λόγο ότι δεν είναι βέβαιη η εκ μέρους των βελγικών αρχών διατήρηση της ισχύος του καθεστώτος του κέντρου συντονισμού του αναιρεσεῖοντος, πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005, σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Αφενός, οι βελγικές αρχές δεν έχουν, εν προκειμένω, καμία διακριτική ευχέρεια, καθόσον η άδεια πρέπει να χορηγηθεί για μια δεκαετία σε περίπτωση πληρώσεως των προϋποθέσεων που απαιτούνται από το βασιλικό διάταγμα αριθ. 187. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να αποφανθεί το ίδιο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι οι βελγικές αρχές δεν είχαν αποκλείσει τη χορήγηση στο αναιρεσεῖον του επίμαχου καθεστώτος πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005, και είχαν αποφασίσει να μην του επιβάλουν κυρώσεις επί όσο χρονικό διάστημα δεν θα είχε εκδοθεί οριστική απόφαση επί της προσφυγής του.

Με τον πέμπτο και τελευταίο λόγο αναιρέσεως, το αναιρεσεῖον υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εκτιμώντας ότι ένα μεταβατικό μέτρο δεν μπορεί να έχει αναδρομική ισχύ. Συγκεκριμένα, δεν είναι σπάνιο μια μεταβατική περίοδος να αρχίζει από προγενέστερη ημερομηνία, ιδίως σε φορολογικές υποθέσεις.

⁽¹⁾ Απόφαση 2008/283/EK της Επιτροπής, της 13ης Νοεμβρίου 2007, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που έδωσε σε εφαρμογή το Βέλγιο υπέρ των κέντρων συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο και η οποία τροποποιεί την απόφαση 2003/757/EK (EE 2008, L 90, σ. 7).

⁽²⁾ Moniteur belge της 13ης Ιανουαρίου 1983, σ. 502.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Bundesfinanzhof (Γερμανία) στις 27 Μαΐου 2010 — Döhler Neuenkirchen GmbH κατά Hauptzollamt Oldenburg

(Υπόθεση C-262/10)

(2010/C 246/29)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesfinanzhof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Döhler Neuenkirchen GmbH

Καθού: Hauptzollamt Oldenburg

Προδικαστικά ερωτήματα

Έχει το άρθρο 204, παράγραφος 1, στοιχείο α', του Κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου της 12ης Οκτωβρίου 1992 περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα ⁽¹⁾ την έννοια ότι αφορά και την μη εκπλήρωση υποχρεώσεων οι οποίες είναι εκπληρωτέες μόνο μετά τη λήξη του σχετικού τελωνειακού καθεστώτος έτσι ώστε, όταν επανεξάγονται εμπροθέσμως και τμηματικές εισαγόμενα προϊόντα στο πλαίσιο καθεστώτος τελειοποίησης προς επανεξαγωγή με τη μορφή συστήματος αναστολής, η παράλειψη προσκομίσσεως του εκκαθαριστικού λογαριασμού στο τελωνείο ελέγχου εντός 30 ημερών από την εκπνοή της προθεσμίας λήξεως του καθεστώτος να γεννά τελωνειακή οφειλή για το σύνολο των εισαγόμενων προϊόντων που καλύπτει ο εκκαθαριστικός λογαριασμός στο μέτρο που δεν πληρούνται οι όροι του άρθρου 859, σημείο 9, του Κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής της 2ας Ιουλίου 1993 για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 ⁽²⁾ του Συμβουλίου για τη θέσπιση του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 1, σημείο 30, στοιχείο β', του Κανονισμού αριθ. 993/2001 ⁽³⁾ της Επιτροπής, της 4ης Μαΐου 2001;

⁽¹⁾ ΕΕ L 302, σ. 1.

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής της 2ας Ιουλίου 1993 για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου για τη θέσπιση του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, ΕΕ L 253, σ. 1.

⁽³⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 993/2001 της Επιτροπής, της 4ης Μαΐου 2001, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, ΕΕ L 141, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) στις 2 Ιουνίου 2010 — Residex Capital IV CV κατά Gemeente Rotterdam

(Υπόθεση C-275/10)

(2010/C 246/30)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hoge Raad der Nederlanden

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: Residex Capital IV CV

Ανααιρεσίβλητος: Gemeente Rotterdam

Προδικαστικά ερωτήματα

Έχει η διάταξη της τελευταίας περιόδου του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ, νυν άρθρου 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, την έννοια ότι,

σε μια περίπτωση όπως η επίμαχη, όπου το παράνομο μέτρο ενισχύσεως εκτελέστηκε επειδή στον πιστωτή παρασχέθηκε εγγύηση με αποτέλεσμα να μπορεί ο δανειολήπτης να λάβει από τον πιστωτή πίστωση που δεν θα του διετίθετο υπό φυσιολογικές εμπορικές συνθήκες, τα εθνικά δικαστήρια, στο πλαίσιο της υποχρεώσεώς τους να καταργήσουν τα αποτελέσματα του παράνομου αυτού μέτρου ενισχύσεως, οφείλουν, ή τουλάχιστον έχουν την εξουσία, να καταργήσουν την εγγύηση, ακόμη και αν τούτο δεν οδηγεί και στην κατάργηση της πιστώσεως που χορηγήθηκε με την εγγύηση;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Handelsgericht Wien στις 3 Ιουνίου 2010 — Martin Luksan κατά Petrus van der Let

(Υπόθεση C-277/10)

(2010/C 246/31)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Handelsgericht Wien

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγων: Martin Luksan

Εναγόμενος: Petrus van der Let

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Έχουν οι διατάξεις του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον τομέα της πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, ιδίως οι διατάξεις των άρθρων 2, παράγραφοι 2, 5 και 6, της οδηγίας σχετικά με το δικαίωμα εκμισθώσεως και το δικαίωμα δανεισμού ⁽¹⁾, του άρθρου 1, παράγραφος 5, της οδηγίας για τις δορυφορικές ραδιοτηλεοπτικές μεταδόσεις και την καλωδιακή αναμετάδοση ⁽²⁾ και του άρθρου 2, παράγραφος 1, της οδηγίας για τη διάρκεια προστασίας ⁽³⁾, σε συνδυασμό με το άρθρο 4 της οδηγίας σχετικά με το δικαίωμα εκμισθώσεως και το δικαίωμα δανεισμού, το άρθρο 2 της οδηγίας για τις δορυφορικές ραδιοτηλεοπτικές μεταδόσεις και την καλωδιακή αναμετάδοση και τα άρθρα 2 και 3 καθώς και το άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας για την κοινωνία της πληροφορίας ⁽⁴⁾, την έννοια ότι τα δικαιώματα εκμεταλλεύσεως της αναπαραγωγής, της μεταδόσεως μέσω δορυφόρου και της με άλλα μέσα παρουσιάσεως στο κοινό που καθιστούν το έργο προσιτό στο κοινό, ανήκουν σε κάθε περίπτωση, εκ του νόμου και κατά τρόπο άμεσο (πρωτότυπο) στον κύριο σκηνοθέτη ενός κινηματογραφικού ή οπτικοακουστικού έργου ή σε άλλους δημιουργούς του κινηματογραφικού έργου που καθορίζει ο νομοθέτης των κρατών μελών και δεν ανήκουν –κατά τρόπο άμεσο (πρωτότυπο) και αποκλειστικό– στον παραγωγό του κινηματογραφικού έργου·

αντίκειται στο δικαίο της Ευρωπαϊκής Ένωσης η νομοθεσία των κρατών μελών που παρέχει εκ του νόμου τα δικαιώματα εκμεταλλεύσεως κατά τρόπο άμεσο (πρωτότυπο) και αποκλειστικό στον παραγωγό του κινηματογραφικού έργου;